

Arrest

nr. 80 405 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 21 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd deze aanvraag op 10 maart 2011 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de Wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 09.03.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat bij betrokkene noch een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, kan weerhouden worden. De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Nepal.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke Integriteit

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dienst vreemdelingen-zaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 1003 2011 op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet ongegrond is. De reden waarom verzoekster haar aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende: (...). Verzoekster kan zich niet akkoord verklaren met de motivering van de bestreden beslissing omwille van volgende redenen. In eerste instantie dient benadrukt te worden dat dienst vreemdelingen-zaken reeds op 10.03.2011 een beslissing heeft genomen, doch deze slecht op 25.01.2012 werd betekend!! Het had geen enkele zin of nut om een jaar te wachten alvorens de beslissing te betekenen! Dat verzoekster bovendien niet wetende dat er reeds een beslissing werd genomen tot twee maal toe nieuwe stukken heeft overgemaakt. Echter hiermee is er geen rekening gehouden! Dat indien DVZ slechts een jaar later zou betekenen dat ze dan ook op dat moment rekening dienen te houden met de aanwezige stukken in het dossier. Immers uit de nieuwe stukken blijkt hoe ziek dat mevrouw is. Waarom dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Maar hiermee werd geen rekening gehouden!!!! Dat dit een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!! De arts- attaché stelt dat uit de beschikbare gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Dat de arts attaché op geen enkele wijze kan verantwoorden waarom zij een andere mening is toegedaan en waarom aan zijn mening meer waarde dient gehecht te worden dan aan de behandelende arts van verzoeker. Immers bezwaarlijk kan gesteld worden dat de arts van dienst vreemdelingen-zaken objectief is. Bovendien stelt de arts zelf dat volgens zijn mening verzoekster niet lijdt aan actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Dit betekent dat er ook een second-opinion is, en de attesten en verslagen van de behandelende artsen eveneens belangrijk zijn! Bovendien is er nog het belangrijkste: Zal zij in Nepal op de zelfde manier behandeld worden als in België? Het antwoord op deze vraag is uiteraard nee! (...). Mediaberichtgeving vermeldt totaal iets anders dan DVZ. Uiteraard baseert dvz zich op rapporten die Nepal publiceert. Het is dan ook vanzelfsprekend dat een land enkel de positieve cijfers en vorderingen in het land vermeldt. Wat met de werkelijke toestand? Wat met de huidige toestand? Bovendien werd het volgende gepubliceerd: (...).Het is dus duidelijk dat de toestand in het land van herkomst niet onderzocht is en men zomaar een beslissing heen genomen. Dienst vreemdelingen-zaken heeft hier totaal geen rekening mee gehouden, motiveert zelfs hieromtrent niets! Dat dit absoluut een lacune is en een schending is van de motiveringsverplichting. De beslissing is dan ook niet redelijk te verantwoorden. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd met betrekking tot dit aspect en een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat de beslissing van dienst vreemdelingen-zaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden. Individuele bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd wat impliceert dat in de beslissing zelfde juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dit op een afdoende wijze. De motieven moeten er niet alleen zijn, ze moeten ook terug te vinden zijn in de beslissing. De formele motivering heeft dus betrekking op de kenbaarheid van de motieven. De bestuurden moeten terzelfder tijd kennis kunnen nemen van de beslissing en van de motieven waarop zij is gesteund. De algemene (formele) motiveringsplicht, zoals die volgt uit de Wet van 29.07.1991, komt er in wezen op neer dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing, zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen. Hierdoor weet de betrokkene waarom een voor hem ongunstige beslissing is getroffen, derwijze dat zij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de erin tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn. Dit houdt in dat in het besluit zelf de juridische en feitelijke (aanduiding van de precieze, concrete feitelijke gegevens waarom in het licht van de aangehaalde bepalingen de beslissing is genomen) overwegingen moeten worden opgenomen en wel op "afdoende wijze". De bestreden beslissing besluit ten onrechte dat er zij behandeld kan worden in Nepal, dat zij kan reizen en dat de behandeling beschikbaar is in Nepal. Wat met de huidige toestand? Dit is dan ook niet onderzocht! Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en op onzorgvuldige wijze werd genomen. Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen in haar beslissing geen rekening heeft gehouden en op deze wijze onzorgvuldig is geweest. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering in bestuurshandelingen flagrant schendt. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing die genomen werd t.a.v. verzoekster genomen werd zonder uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens zodat zij het dossier van verzoekster niet correct hebben beoordeeld en zij niet redelijk tot hun besluit gekomen zijn. Dat bijgevolg de beslissing onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoekster helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoekster dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoekster betoogt de ambtenaar-geneesheer niet kan 'verantwoorden waarom hij een andere mening is toegedaan dan de behandelend geneesheer', en dat de ambtenaar-geneesheer 'niet objectief' is.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Nepal behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land.

Uit dit advies blijkt dat de door verzoekster naar voor gebrachte medische stukken werden onderzocht. en blijkt duidelijk dat de toestand in Nepal werd nagegaan.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Nepal, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toe zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verder betoogt verzoekster dat er geen rekening werd gehouden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan echter geen rekening houden met stukken die hem niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Ten onrechte stelt verzoekster dat de 'toestand in het land van herkomst' niet zou zijn onderzocht. Het volstaat te verwijzen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit afdoende blijkt dat de aandoening van verzoekster werd onderzocht, doch dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Met haar algemene beschouwingen en verwijzing naar een website waar reisinformatie voor toeristen wordt verstrekt, maakt verzoekster allerminst aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn tot stand gekomen. De ambtenaar-geneesheer heeft onderzocht of verzoekster aan een medische aandoening lijdt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en of de behandeling hiervoor beschikbaar is in het herkomstland. Verzoekster weerlegt met de enkele verwijzing naar de door haar voorgelegde medische attesten de deugdelijke besluitvorming van de ambtenaar-geneesheer niet.

Terwijl verzoekster evenmin dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde zich de vraag diende te stellen of verzoekster in Nepal "op dezelfde manier behandeld (zal) worden als in België".

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, . t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In casu geeft verzoekster niet aan welke de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC